

Πολιτική τυπολογία ἐν τῇ Δύσει ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Παναγιώτου

(Χαλκο)Κονδύλου

[Μετὰ τῆς ἐπιφυλάξεως περαιτέρω ἀναθεωρήσεως καὶ διορθώσεως]

Αἱ κύριαι πλευραὶ τοῦ δυτικοῦ πολιτικοῦ σκηنيκοῦ σήμερον (ἀρχίζοντας περίπου ἀπὸ τὸν Μεσοπόλεμον) ἀνήκουν εἰς τὴν δυτικὴν μαζικὴν δημοκρατίαν ὡς ἱστορικὴν συγχώνευσιν:

α) καὶ τοῦ «κεντρώου» (ἀρχικῶς «ἀριστεροῦ» καὶ ἀργότερος «δεξιοῦ») ὀλιγαρχικοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ (καὶ ἱμπεριαλιστικοῦ, χυδαιοφυλετιστικοῦ) φιλελευθερισμοῦ (κυρίως τοῦ 19<sup>ου</sup> αἰ.),

β) καὶ τῆς (ιδέας τῆς) «(ἄκρο)ἀριστερῆς» (σοσιαλ)«δημοκρατίας» ἢ σοσιαλισμοῦ,

μὲ κοινὴν ἰδεολογικὴν καὶ τουλάχιστον μερικῶς πρακτικὴν γενικευμένην ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ταχυτέρας ἢ ἀργότερας καταλύσεως τῆς σχετικῶς μακροϊστορικῆς Παραδόσεως,\*<sup>1</sup>...

καὶ μὲ τὰ «ἄκρα» τῆς ἰδίας αὐτῆς δυτικῆς μαζικῆς δημοκρατίας νὰ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ:

α) τὴν μὴ (γενικο-)ἐκλόγιμη δικτατορία τοῦ (νέο-) ἔθνικοῦ σοσιαλισμοῦ ἢ φασισμοῦ (μετὰ ἐπιθετικοῦ ρατσισμοῦ, σωβινισμοῦ καὶ ἐθνικισμοῦ(-ἱμπεριαλισμοῦ)),

β) και την μη (γενικο-)έκλόγιμη δικτατορία του (νέο-) κομμουνισμού (με ένιοτε διεθνιστική ρητορική και πρακτική, αλλά πολλάκις, ιδίως όσον αφορά καθεστώτα με κρατικοπολιτικήν εξουσίαν, έθνικιστικήν ή έθνο(φυλετικο)κεντρικήν, έθνοπατριωτικήν ιδεολογίαν και πρακτικήν).

Προηγουμένως, από την Γαλλικήν Έπανάστασιν (και Βιομηχανικήν Έπανάστασιν) έως τον Π.Π.Π. (και ως τη δεκ. του 1960/1970 περίπου ως προς τον αντι-άποικιοκρατικόν αγώνα),

α) ή Δεξιά και άκρα Δεξιά άπαρτίζονταν από βασιλικούς, ύπερασπιστάς φεουδαρχικῶν προνομίων και τῆς ιδιοκτησίας (μεγάλης) κληρονομημένης κτηματικῆς περιουσίας, τῆς «θεοδότου» τάξεως και (σχετικῶς) παγίας ιεραρχίας, συγκριτικῶς ἀρκούντως ή πολὺ περιορισμένου καπιταλισμοῦ,...\*<sup>2</sup>

β) ἐνῶ οἱ ὀλιγαρχικοὶ φιλελεύθεροι καπιταλισταὶ (καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ τοῦ προστατευτισμοῦ, ἀναλόγως, μετὰ τοῦ βρετανικοῦ καὶ γαλλικοῦ κυρίως ἰμπεριαλισμοῦ) βρίσκονταν εἰς τὸν τότες πολιτικὸν Κέντρο, ἔχοντας ξεκινήσει εἰς τὰ «Ἀριστερά» («Δικαιώματα τοῦ Ἄνθρώπου»), ἂν καὶ ἡ «Δεξιά» ἄρχιζε νὰ καλύπτῃ θέσεις ἄλλοτε «κεντρῶαι» ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 19<sup>ου</sup> αἰ. ὅταν δὲν εἶχε ἄλλο κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ βάρος τὸ κίνημα ὑπὲρ τῆς ἤδη ἐκλιπούσης φεουδαρχίας ἢ ἔστω καταλοίπων

φεουδαρχικῶν προνομίων (δηλαδή, «συντηρητικὸς» ἄρχισε νὰ ὀνομάζεται ὁ ἄλλοτε «φιλελεύθερος»)...

γ) μετὰ τὴν (κέντρο-) Ἀριστερὰ ὡς τὴν ἄκρα Ἀριστερὰ νὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ πρώην φιλελευθέρους ὑπὲρ τῆς γενικῆς ψήφου, διάφορους δημοκράτας, σοσιαλιστὰς (ἀκόμα καὶ μετὰ οὐκ ὀλίγας ἀναφορὰς εἰς τὸν Χριστόν), κομμουνιστὰς, οἵτινες εἶχαν γενικῶς ἔθνο(φυλετικο)κεντρικὰς καὶ σχετικῶς συντηρητικὰς ἀντιλήψεις διὰ τὰς σχέσεις φύλων, φυλῶν – (ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀκροἀριστερίζουσας τάσεις) –, ὑποστηρίζοντας ἀρχικῶς π.χ. τὸν βρετανικὸν καπιταλισμὸν καὶ ἰμπεριαλισμὸν ὡς ἐκσυγχρονιστικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Προόδου ἐναντίον τοῦ «ὀπισθοδρομικοῦ» ρωσσικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἐνῶ γενικῶς ἀπὸ τὸ 1917 περίπου καὶ μετέπειτα ἦσαν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ (κυρίως Βρετανοὺς καὶ Γάλλους) ἀποικιοκράτας, καὶ μερικὰ χρόνια ἀργότερος ὑπεστήριζον καὶ τὴν «σοσιαλιστικὴν οἰκογένειαν» τοῦ σοσιαλισμοῦ εἰς μίαν χῶραν, τὴν σοβιετικὴν (ρωσσικὴν) αὐτοκρατορίαν, κ.τ.λ....

Σήμερις, ἡ δυτικὴ μαζικὴ δημοκρατία χαρακτηρίζεται, – ἂν βούληται κάποιος νὰ χρησιμοποίησιν τὴν ὀρολογίαν «ἀριστερός, κεντρῶς, δεξιός», ἐπιστημονικῶς ἀνωφέλως, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου, ὅταν αἱ διαφοραὶ μεταξὺ Ἀριστερᾶς καὶ Δεξιᾶς ἐμειώθησαν ποιοτικῶς

(ὡς πρὸς τὸ κοινωνιολογικὸ περιεχόμενον συνολικῶς) κατακορήφως, ἀφοῦ ὅλαι αἱ πλευραὶ κυρίως πρεσβεύουν μίαν παραλλαγὴν τῆς δυτικῆς μαζικῆς δημοκρατίας καὶ ὄχι π.χ. τὸν ὄντως σοσιαλισμὸν, φιλελεύθερον καπιταλισμὸν ἢ (προ-φασιστικὸν, προ-ἐθνικοσοσιαλιστικὸν) δικτατορικὸν «συντηρητισμὸν»(-ἐθνικισμὸν), οἵτινες εἶναι ἤδη ἱστορικῶς πεπερασμένα κοινωνικὰ μορφώματα\*<sup>3</sup>,— ἀπό:

- α) «ἀριστερο»δυτικομαζικοδημοκρατικοὺς ὑπὲρ περισσοτέρου κρατισμοῦ καὶ περισσοτέρου «ποικίλλοντος» πολυφυλετισμοῦ, πολυπολιτισμοῦ, ἐλευθεριάζοντος δικαιωματικοῦ ἀτομικισμοῦ ἰδίως ὡς πρὸς «ἀνωμαλίας» προηγουμένων ἐποχῶν ἢ ἀκόμα πρὸ ὀλίγων μόνον δεκαετιῶν, ἀλλὰ συχνάκις μετὰ λιγοτέρας οἰκονομικῆς παγκοσμιοποιήσεως (καὶ καλοῦνται χλευαστικῶς «ἀριστερολαϊκισταί»), ἐνῶ ταυτοχρόνως συνηγουροῦν μετὰ σημαντικοῦ τμήματος τοῦ πολυθενικοῦ ἢ ἀπλῶς μεγάλου κεφαλαίου ὑπὲρ ἀνοικτῶν συνόρων (δηλαδή, συμπεριλαμβανομένων αὐτῶν, οὔστινας ἢ σοσιαλιστικὴ/κομμουνιστικὴ Ἀριστερὰ ἄλλοτε καλοῦσε ἀπεργοσπάστας ἢ «ψῶραν» (“scabs”)), τοῦ ἐλευθεριακοῦ ἀτομικισμοῦ, κ.ο.κ.!,
- β) περισσότερο («σοσιαλιστὰς καὶ σοσιαλδημοκράτας») ἢ λιγότερο («νεοφιλελεύθερους») κρατιστὰς («κεντρο»)δυτικομαζικοδημοκρατικοὺς ὑπὲρ περισσοτέρας παγκοσμιοποιήσεως καὶ δημοσίου προωθήσεως ἄλλοτε «ἀνωμαλιῶν» καὶ ἐλευθεριακῶν «δικαιωμάτων», οἵτινες

αὐτοαποκαλοῦνται «νοήμονες», «ὀρθολογικοί», «δημοκρατικοί», «ὑπερασπισταὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», ἐξίσου μὲ τοὺς «ἀριστερο»μαζικοδημοκρατικούς πολεμάχους ἐναντίον τῆς «ξενοφοβίας, ισλαμοφοβίας, ὁμοφοβίας» καὶ ἄλλων λίαν φαιδρῶν πραγμάτων, καὶ

γ) «δεξιο»δυτικομαζικοδημοκρατικούς ὑπὲρ λιγοτέρας παγκοσμιοποίησεως (ἢ καὶ ἄλλης μορφῆς περισσότερο ἐθνικοκρατικοκεντρικῆς Ε.Ε., ἢ καθόλου Ε.Ε., κ.λπ.) καὶ λιγοτέρου πολυπολιτισμοῦ, ἂν καὶ συχνάκις δεικνύουν ἀνοχή καὶ ὡς πρὸς τὰς ἱστορικὰς «ἀνωμαλίας» (τὴν ὁμοφυλοφιλίαν, λόγου χάριν) ἢ πρὸς ἄλλοτε ἀναθέματα διὰ (ἄκρο)Δεξιούς (π.χ. τοὺς Ἑβραίους), οἵτινες διὰ πολεμικούς λόγους ἐπιστημονικῶς ἐσφαλμένως ἀποκαλοῦνται «ἀκροδεξιοί», «ἐθνικισταί», «ἐθνολαϊκισταί», κ.τ.λ., ἐνῶ κατ' οὐσίαν ὁμοιάζουν ἐν πολλοῖς μὲ τὸ κύριο «κεντρῶο» δυτικομαζικοδημοκρατικὸ ρεῦμα ἐπὶ τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου τοῦ ἀπροκαλύπτου προστευτατισμοῦ, τῆς ἐθνοκεντρικῆς συνειδήσεως, τῆς ἀύστηροτέρας φυλάξεως τῶν ἐθνοκρατικῶν συνόρων, τοῦ σχετικῶς περιορισμένου, ἠπίου ἢ μετριοπαθοῦς ρατσισμοῦ (φυλετικοῦ διαχωρισμοῦ), τοῦ κατὰ πολὺ γενικευμένου ἀποκλεισμοῦ Μωαμεθανῶν καὶ ἀλλοφύλων-ἀλλοθρήσκων γενικῶς ἀπὸ τὸν δημόσιον βίον, κ.λπ.\*4...

«Ἀκροδεξιός» σήμερα, ἵνα εἶναι ὄντως «ἀκροδεξιός», ὀφείλει νὰ πρεσβεύη τουλάχιστον\*<sup>5</sup>:

α) τὴν μὴ ἐκλόγιμην (τῆς γενικῆς ψήφου) δικτατορίαν,

καὶ

β) ἕναν ἐπιθετικὸν μαζικῶς ἐφαρμόσιμον διαχωριστικὸν ῥατσισμόν καὶ σωβινισμόν ἢ καὶ ἐπιθετικὸν ἐθνικισμόν(-ϊμπεριαλισμόν) (ὄχι ἀπλῶς ἐθνικὸν πατριωτισμόν), ἅτινα προγραμματικῶς στοχεύουν νὰ κάνουν συγκεκριμένην μαζικὴν ζημίαν ἢ καὶ νὰ (ἐκ)διώξουν μαζικῶς τὸ Ἄλλο, ὅπως καὶ νὰ ὀρίζεται αὐτό, καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸ περιορίσουν διὰ μίας ἀμυντικῆς διαθέσεως ὑπερασπίσεως τῆς αὐτῆς (κληρονομημένης καὶ κατασκευασμένης) Ταυτότητος.

Ἡ γαλλικὴ «Νέα Δεξιά», ὅπως καὶ ἡ «Νέα Ἀριστερά» – καὶ αἱ δύο φαινόμενα τῆς δυτικῆς μαζικῆς δημοκρατίας –, ἀγγίζει ἢ καὶ βρίσκεται ἐν πολλοῖς ἢ κατὰ περίπτωσιν εἰς τὸ σχετικῶς «ἀκραῖον» πολιτικὸν χῶρον, ἀλλὰ συχνάκις ἢ καὶ εἰς τὸ περισσότερο «κανονικὸν εὐρύτερον κεντρῶον» πολιτικὸν χῶρον τοῦ κυρίως ρεύματος τῆς δυτικῆς μαζικῆς δημοκρατίας (ιδίως ὅταν ἐκφράζεται ἐν μέρει τουλάχιστον εἰς πολιτικὰ κόμματα ποὺ ἀποκτοῦν μὴ ἀμελητέα ἐκλογικὰ ποσοστά, ἢ καὶ συγκυβερνοῦν, ἢ καὶ ὡς «μεταπολιτικὴ» ἐπιζητώντας εὐρείαν ἀπήχησιν), ἀναλόγως, ἐνῶ παρομοίως ἡ ἀμερικανικὴ «ἐναλλακτικὴ Δεξιά (alt-right)» δεικνύει καὶ τάσεις εἰς τὰ «δεξιά» περιθώρια τοῦ «ἐναλλακτικοῦ

έλαφροῦ (alt-lite)» τοῦ «πολιτικοῦ (ἀστικοῦ) ἐθνικισμοῦ (civic nationalism)»<sup>\*6</sup>, ὡς τοὺς σχετικῶς ἐκλεπτυσμένους καὶ «καλῶς διαβασμένους» ιδεολόγους τοῦ σχετικῶς ἀπομονωτικοῦ, ἐθνοκεντρικοῦ ταυτοτικοῦ Χαϊντεγγεριανοῦ/Σπεγκλεριανοῦ/Σμιπτιανοῦ/κ.ἄ., ὁμοφυλοφιλοἀνεκτικοῦ (π.χ. counter-currents.com (Greg Johnson)), ἢ σχετικῶς «γεωπολιτικῶς ρεαλιστικοῦ χερσαίου (ὄχι θαλασσίου-παγκοσμιοποιητικοῦ) λευκοῦ (!) ἰμπεριαλιστικοῦ (πανευρωπαϊστικοῦ καὶ φιλορωστικοῦ)», ὁμοφυλοφιλοἀποριπτικοῦ (π.χ. altright.com (Richard Spencer)), «λευκοῦ ἐθνικισμοῦ ἢ λευκοῦ ταυτοτισμοῦ» (white nationalism, white identitarianism) ὑπὲρ τοῦ διαχωρισμοῦ (segregation) τῶν φυλῶν καὶ μὲ ξεκάθαρες ἀντισιωνιστικὰς («ἀντισημιτικὰς») καὶ συχνῶς, ἂν καὶ ὄχι ἀναγκαστικῶς πάντα, τουλάχιστον ἐν μέρει «λευκοῦπερμαχητικὰς» θέσεις, ὡς τοὺς ἀκραιφνεῖς καὶ (λίαν) χυδαίους ΝεοΝαζιστάς.

Ἡ ἐξίσωσις τῆς φυλάξεως τῶν συνόρων μίας χώρας καὶ τῆς ἐννόμου μεταχειρίσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ ἢ καὶ ἀποκλεισμοῦ παρανόμων μεταναστῶν (εἰσβολέων καὶ ἐν δυνάμει ἢ ὄντως ἐποίκων, ἐγκληματιῶν, τρομοκρατῶν) ἢ καὶ «προσφύγων»/προσφύγων, ἢ ἡ ἐξίσωσις τῆς ἐναντιώσεως εἰς τὴν νόμιμη (μαζικὴν) μετανάστευσιν ἢ καὶ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν ἐξ ὀλοκλήρου ἢ ὅπως εἶναι νῦν<sup>\*7</sup>, μὲ «ἀκρότητας», δύναται νὰ ἀποτελέσῃ καθ' αὐτὴν «ἀκροδεξιὰν» πολιτικὴν μόνον δι'

ἀνθρώπους τῆς ἠθικῆς καὶ (πολεμικῆς) πολιτικῆς, καὶ ὄχι τῆς (ἀπολύτως  
συνεποῦς) ἐπιστήμης, ἢ καὶ διὰ διανοητικῶς καθυστερημένους (ἦτοι, δι’  
ἀνθρώπους τῆς Λοβοτομῆς, ὅπως τοὺς πλείστους δημοσιογράφους,  
καθηγητάς, προσωπικότητας τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας καὶ  
λοιποὺς δημοσιολογούντας – ἀσφαλῶς, ἂν μελλοντικῶς τὰ ἐπίπεδα  
ἀνομίας εἰς τὰς δυτικὰς μαζικὰς δημοκρατίας φτάσουν εἰς σημεῖα ἅτινα  
σεῖουν τὰ θεμέλια τῆς ἰδίας δυτικῆς μαζικῆς δημοκρατίας (καὶ δὲν εἶναι  
ἐπαρκῶς ἀποτελεσματικὸς ὁ περισσότερος αὐταρχισμὸς, ἢ ἂν ἡ μαζικὴ  
ἰσλαμοποίησις ἢ/καὶ μαζικὴ «ζουγκλοποίησις», ἢ ἡ μετάβασις εἰς ἓν  
ἄλλο εἶδος καινούργιου κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ, δὲν ἐπικρατήσουν,  
λόγου χάριν), δὲν ἀποκλείεται, **ἀλλὰ οὔτε εἶναι καθόλου ἀναγκαῖο ἢ  
ἀκόμα καὶ πιθανό**, ὅτι θὰ προκύψουν δυναμικὰ  
φυλετικο(ἔθν(ικ)ο)(θρησκευτικο)κεντρικὰ «ἀκροδεξιὰ» πολιτικὰ  
κινήματα μετ’ ἐξουσίας μὲ προγράμματα μαζικῶν ἀπελάσεων ἀλλογενῶν  
καὶ ἀλλοθρήσκων, καὶ «ἐπαναλευκο(ἔθν(ικ)ο)ποίησεως», εἰς ἓναν βίαιον  
ἀγῶναν ἐπανατακτοποίησεως τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ κοινωνικῆς  
τάξεως, ἂν καί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ ἀποτελέσματα ἅτινα ἴσως  
προκύψουν θὰ συμπεριλαμβάνοντο καὶ τὰ μὴ ἀναμενόμενα διὰ τοὺς ἐν  
λόγῳ «λευκοἀκροδεξιούς» (ἢ ἀπλῶς «ἔθνοπατριώτας», οἵτινες δὲν  
θέλουν τὴν ἐν δυνάμει (αὐτο)(λευκο)(ἔθνο)Γενοκτονίαν), ἰδίως ἂν  
ἀνολογιστῆ κανεῖς ὅτι οἱ σχετικῶς λευκοὶ πληθυσμοὶ θὰ εἶναι ὄχι μόνον  
πολὺ λιγότεροι ἀπὸ τὸ 80% ἢ 90%, λόγου χάριν, τοῦ συνολικοῦ



πληθυσμοῦ, ἀλλὰ ἴσως καὶ ἤδη μειοψηφία, καθὼς ἐπίσης καὶ ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀντιδράσεις τῶν ἐναντιωμένων εἰς τοὺς «λευκοἀκροδεξιούς» ἢ «ἐθνοπατριώτας» σχετικῶς λευκῶν καὶ ἄλλων κατοίκων\*<sup>8</sup>).

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ὄντως σκληρὰ δουλειὰ (ἐν προκειμένῳ, ἢ διαπίστωσις τῶν εἰδικῶν διαφορῶν τοῦ ἐκάστου κοινωνικοῦ γεγονότος τοῦ «ἀριστεροκεντροδεξιοῦ» φαινομένου εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ πολιτικόν), καὶ ὡς ἐκ τούτου, βρίσκεται ἀπολύτως συνεπῶς εἰς τὴν σκέψιν ὀλίγων, ἂν ὄχι τῶν ἐλαχίστων. Εἰς αὐτῶν ἦτον ὁ μοναδικὸς καὶ ἀξεπέραστος παρατηρητὴς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων Παναγιώτης (Χαλκο)Κονδύλης.

\*<sup>1</sup> Ἡ «μαζικὴ δημοκρατία» εἶναι ἓνας ἰδεατὸς τύπος ποὺ χρησιμοποιεῖται κοινωνιολογικῶς-ἱστορικῶς διὰ νὰ συγκρίνεται ἢ ἴδια μὲ προηγούμενα κοινωνικὰ μορφώματα μεγάλης κλίμακος ὅπως τὸν «ὀλιγαρχικὸν φιλελεύθερον καπιταλισμὸν» καὶ τὴν «φεουδαρχίαν». Ἡ (δυτικὴ) μαζικὴ δημοκρατία χαρακτηρίζεται ἀπὸ προηγμένην μαζοποίησιν (μαζικὰς ὀργανώσεις, μαζικὰ συνδικάτα, πολιτικὰ κόμματα, κ.λπ.) καὶ ἐξατομίκευσιν (συμπεριλαμβανομένης τῆς σχετικῆς ὑπογεννητικότητος καὶ κατακερματισμένων οἰκογενειῶν), ἀστοποίησιν, ἐκκοσμίκευσιν, προηγμένην ἐκτεχνίκευσιν, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποδόσεως καὶ ἓναν λίαν πολὺπλοκὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας, μαζικὴν (ἠδονιστικὴν) κατανάλωσιν καὶ (πρόσβασιν εἰς) «δεδομένο» ὕδωρ, «δεδομένην» ἐνέργειαν καὶ μαζικὴν παραγωγὴν· ἱστορικῶς σχετικῶς ἀνεπτυγμένην κοινωνικὴν κινητικότηταν καὶ ἰσότηταν (καὶ ὄχι μόνον ἰδεολογικῶς) μὲ ἰδεατὴ-ἰδεολογικὴ-ψυχολογικὴ (καὶ ἔμπρακτον) ἔμφασιν στὸν χῶρον παρὰ στὸν χρόνον, ἐν (μαζικοδημοκρατικῶ) ἀναλυτικῶ-συνδυαστικῶ σχῆμα σκέψεως ἀντὶ διὰ τὸ (ἀστικὸ) συνθετικῶ-ἐναρμονιστικῶ σχῆμα σκέψεως, καθολικὴν ψηφοφορίαν, ἐν ἀρκούντως λίαν ἐπεμβατικῶ κρᾶτος μὲ συναφὴ γραφειοκρατίαν (ἣτις συσχετίζεται ἢ συνεργάζεται στενῶς μὲ μεγάλας ἐταιρείας καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. τῶν «διευθυντῶν»), τὴν ἀπάλειψιν τοῦ διαχωρισμοῦ ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας σφαίρας, συνήθως ἀπὸ κυριαρχούσας «πολιτικῶς ὀρθὰς» ἰδεολογίας τοῦ «φεμινισμοῦ», «ἀντι-ράττισμοῦ», «πολυπολιτισμοῦ», «τῆς ποικιλίας καὶ διαφορετικότητος», «ἀντι-ὁμοφοβίας», τῶν «(μειονοτικῶν) θυμάτων, καὶ ἐνόχων (λευκῶν ἀρρένων) θυτῶν», τῆς «ἀνοχῆς» καὶ ἐναντιώσεως εἰς τὸ «μῖσος», τοῦ μὴ εὐρωκεντρικοῦ ἐξωτισμοῦ (τῆς λατρείας τοῦ Ἄλλου) καὶ τῆς διαλύσεως τοῦ ἀστικοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ, ἐνίοτε «ἐξαιλίφοντας» ἰδεολογικῶς τὴν Φύσιν (βιολογίαν) ἐν τῷ Πολιτισμῷ, μετὰ (τῆς ψευδαισθήσεως) τοῦ Καινοφανοῦς,

τοῦ Κίτς, τῆς Μοδός, μίας ἐμφάσεως περὶ Νέων καὶ Νεανικότητος, Ἀλλαγῆς, Πλουραλισμοῦ, τῆς χαλαρώσεως παραδοσιακῶν ἠθῶν καὶ στάσεων περὶ σεξ(ουαλικότητος), (ἀπεικονίσεων) βίας,...· τὴν διάλυσιν τῶν παραδοσιακῶν οὐσιῶν (καὶ «μεγάλων ἀφηγήσεων») εἰς μεταβλητὰς λειτουργίας, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐμμονῆς τῆς «μεταφυσικῆς» (καὶ τῶν «μεγάλων ἀφηγημάτων») εἰς ἰδεολογικὰς δοξασίας καὶ κατασκευὰς ἐπικεντρωμένας ἐπὶ ἐννοιῶν ὅπως εἶναι ἡ «ἰσότης», ἡ «ἀνοχή», τὰ «ἀνθρώπινα δικαιώματα»,... ἡ κανονιστικῶς καθοδηγούμενη «ἀποδόμησις» (ἥτις βολικῶς δὲν «ἀποδομεῖ» τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅπως ὁ Μάρξ βολικῶς δὲν ἐφήρμοσε τὴν ἐννοιάν του περὶ «ψευδοῦς συνειδήσεως» καὶ «ἰδεολογίας» εἰς τὴν δικήν του (ἐσχατολογικὴ) ἰδεολογίαν), κ.λπ., κ.τ.λ., κ.ο.κ.. Ἡ μαζικὴ δημοκρατία ὑπάρχει καὶ εἰς μὴ δυτικὰς παραλλαγὰς, ἅστινας δὲν πραγματεύονται ἐδῶ. Ἡ δημοκρατία ὡς τέτοια ἀναφέρεται εἰς ἓν πολίτευμα (καὶ κοινωνικοοικονομικὸ πλαίσιο ὅπου οἱ πολῖται (κανονικῶς) δὲν δουλεύουν ἵνα πολιτεύονται – «πολιτικῆ», ἀριστοτελικῶς ἐννοουμένη, περιλαμβάνει τὴν ὅλην κοινωνικὴν ζωὴν), εἰς τὸ ὅποιο κυβερνοῦν εἰς καθημερινὴν ἢ τακτικὴν βᾶσιν οἱ πολῖται διὰ ἐκλογῶν, κληρώσεων, συμμετοχῆς, ὑποχρεώσεων, ἀνακαλεσιμότητος, κ.τ.λ., καὶ ἰστορικῶς ἀνήκει εἰς τὸν προβιομηχανικὸν ἑλληνικὸν κόσμον, σχετικῶς καὶ συγκριτικῶς – ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς μεγάλης κλίμακος – φυλετικῶς ἢ καὶ ἐθνολογικῶς-θρησκευτικῶς ὁμογενή, ἀπὸ τὸν 6<sup>ο</sup>/5<sup>ο</sup> αἰ. π.Χ., μὲ τὰ ἀνατολικορωμαϊκὰ κατάλοιπά του νὰ ὑπάρχουν ὡς τὸν 19<sup>ο</sup> αἰ.. Τὸ πολίτευμα εἰς τὴν κυρίως δυτικὴν μαζικὴν δημοκρατίαν στηρίζεται εἰς κάποιας παραλλαγῆς γενικὸν-ἐκλόγιμον (συνταγματικὸν ἢ νομολογικὸν) κομματοκρατικὸν κοινοβουλευτισμὸν (προεδρικόν, προεδρευόμενον ἢ πρωθυπουργοκεντρικόν) μετὰ κράτους προνοίας καὶ δικαίου, κάποιας διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, καὶ εἶναι σφικτῶς διαπλεκόμενον μὲ τὰ Μ.Μ.Ε., διάφορα λόμπι (διάφορους ὁμάδας πιέσεως), κ.ο.κ.. Δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτε τὸ οὐσιαστικὸ νὰ κάμνη μὲ τὴν δημοκρατίαν, δηλ. τὸ κράτος τοῦ Δήμου, ὡς *πολίτευμα* (σὺν κοινωνία) (ἐννοεῖται ὅτι «πολιτεία» αὐστηρῶς ἐννοουμένη δὲν δύναται νὰ ἀποκοπῇ ἀπολύτως ἀπὸ τὴν «πόλιν» ὡς κοινωνίαν· ἐν τοῦτοις, ἔνεκα ἐννοιολογικῆς σαφηνείας, κάμνουμεν μίαν διάκρισιν ἐδῶ μεταξὺ «δημοκρατίας» ὡς πολιτείας καὶ «μαζικῆς δημοκρατίας» ὡς γενικοῦ κοινωνιολογικοῦ φαινομένου). Ἐπὶ προσθέτως, ἡ δυτικὴ ἱστοριογραφία, ἀπὸ π.χ. τὸν Montesquieu καὶ τὸν Edward Gibbon, ὡς τὸν Marc Bloch, Fernand Braudel καὶ τὸν Ἀμερικανὸν πολιτικὸν ἐπιστήμονα Samuel Huntington ἔχουν παρανοήσει πλήρως, ἢ δὲν ἔχουν καταλάβει καθόλου, τὸ Βυζάντιο, ὅ,τι ἦτο ὁ πραγματικὸς (μετα)φορεὺς τῆς (κάποιας, διόλου ἀμελετέας) πολιτισμικῆς συνεχείας ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ῥώμην ἕως (περίπου) τὰς δύο τελευταίας ἑκατονταετηρίδας) τῆς παρακμῆς του, ὅποτε ὁ ἀνθρωποκεντρισμὸς ἀναπλάθῃ ἐντὸς τοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ πλαισίου, ἀρχίζοντας κυρίως ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν (καὶ ὁ ἑλληνορωμαϊκὸς-χριστιανικὸς πολιτισμὸς εἰς τὸν ἑλληνοκεντρικὸν κόσμον ἐπισκιάστηκε ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὴν Τουρκοκρατίαν, συμπεριλαμβανομένης τῆς μερικῆς μεγάλης κλίμακος Γενοκτονίας Ἑλλήνων (Ῥωμιῶν) καὶ Ἑλληνισμοῦ) (βλ. Κοντογιώργης, ἄν καὶ ἡ φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας του Κοντογιώργη εἶναι παντελῶς ἀβάσιμος· Σπυρίδων Βρυώνης, κ.ἄ.).

\*<sup>2</sup> Πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ συντηρητισμὸς ἐστιαζόταν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς (προνεωτερικῆς) «θεοδότου» αὐστηρῶς ἱεραρχημένης φεουδαρχίας ἐναντι τοῦ ἀπολυταρχικοῦ συγκεντρωτικοῦ νεωτερικοῦ κράτους

τῶν τότες «νεωτερικῶν», «διαφωτιστῶν» ἢ «προοδευτικῶν», ἢ ἀκόμα ἐναντίον τοῦ «τυρανικοῦ» βασιλέως ἢ μονάρχου. Ὁ «συντηρητισμός», ὁ «φιλελευθερισμός» καὶ ἡ «(σοσιαλ)δημοκρατία ἢ σοσιαλισμός», ἦσαν κοινωνικά(-ιδεολογικά) γεγονότα ἢ φαινόμενα πού σταδιακῶς ἀπεκδύθησαν συγκεκριμένου διακριτοῦ κοινωνικοῦ(-ιδεολογικοῦ) περιεχομένου ὥστε νὰ καταλήξουν ἐπιστημονικῶς ἀτελέσφοροι καὶ περιττοὶ ἐννοιολογικῶς, πλὴν παρέμειναν εἰς χρῆσιν ὡς πολεμικοὶ ὅροι ἀπὸ τὸ δεύτερο ἡμισὶ καὶ ἰδίως πρὸς τέλος τοῦ 19ου αἰ. ἢ τὸ πολὺ ἀπὸ τὸν Π.Π.Π., καὶ ἀσφαλῶς ὑστέρως. Ἔχει ἐνδιαφέρον ὅτι μέγα μέρος τῆς ἀριστερῆς (σοσιαλ)δημοκρατικῆς (σοσιαλιστικῆς) κριτικῆς τοῦ καπιταλισμοῦ ἢ τῆς κεφαλαιοκρατίας τοῦ 19<sup>ου</sup> αἰ. εἶχε τὰς διανοητικὰς του καταβολὰς ἐν τῷ (ἀκραίῳ) («)δεξιῷ(») ἀντικαπιταλιστικῷ (ἀντικεφαλαιοκρατικῷ) συντηρητισμῷ, μετ' ἰδιαίτερος γνωστῶν ιδεῶν ὅπως τῆς «ἀλλοτριώσεως» ἢ «ἀποξενώσεως», ἐνῶ τὸ Κέντρο καὶ ἡ Ἀριστερὰ τοῦ 19<sup>ου</sup> καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20<sup>ου</sup> αἰ. γενικῶς ἀντιλαμβάναντο τὸν φιλελεύθερον ἱμπεριαλισμὸν ὡς «διαφωτιστικὸν» καὶ πρὸς ὄφελος τῶν λαῶν, οἵτινες δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα ἐντὸς Νεωτερικότητος καὶ Προόδου.

\*<sup>3</sup> *Stricto sensu*, τὸ τρίπτυχο «συντηρητισμός-φιλελευθερισμός-(σοσιαλ)δημοκρατία (σοσιαλισμός)» (ἀπὸ τὸν 16<sup>ο</sup>, 17<sup>ο</sup> ἢ ἔστω 18<sup>ο</sup> αἰ.), ἢ, «Δεξιὰ-Κέντρο-Ἀριστερά» (ἀπὸ τὴν περίοδον μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν), ὅπως ἔχουμεν ἀναφέρει, ὑπῆρχε εἰς τὰς πρώτας δύο του φάσεις ὡς τὸ τέλος τοῦ 19<sup>ου</sup> αἰ. ἢ τὸν Π.Π.Π. τὸ ἀργότερο (εἰς τὴν πρώτην φάσιν κυρίως ὡς δίπτυχο ἀφοῦ ὁ πόλος «δημοκρατία ἢ σοσιαλισμός» ἦτο συγνάκις ἀνύπαρκτος), καὶ ὑστέρως εἰς τρίτην φάσιν ἐν ὀνόματι μόνον ὅταν δὲν ὑπῆρχε καθόλου ὄντως «συντηρητισμός-φιλελευθερισμός-(σοσιαλ)δημοκρατία (σοσιαλισμός)» παρὰ δυτικὴ μαζικὴ δημοκρατία – τὰ κατάλοιπα τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ ὀλιγαρχικοῦ φιλελευθερισμοῦ ἐπεβίωσαν ἔστω ἀμυδρῶς ὡς τὸν Δ.Π.Π. περίπου – μέ, ὡς τὸ τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου, τὴν «ἄκραν Δεξιάν» νὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν φασισμόν καὶ ἐθνικοσοσιαλισμὸν, με ἀναμφιβόλους καταβολὰς καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν σοσιαλισμὸν καὶ εἰς τὸν ὀλιγαρχικὸν φιλελεύθερον ἐθνικιστικὸν καὶ κατὰ πολὺ φυλετικοκεντρικὸν καὶ (ἄκρως) (χυδαιο)ράτσιστικὸν ἱμπεριαλισμὸν, καὶ με τὴν «κεντροΔεξιάν ἢ τὸ Κέντρο ἢ τὴν κεντροἈριστερὰν» νὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰς Η.Π.Α. καὶ Δυτικὴν Εὐρώπην ὡς κυρίως δυτικὴν μαζικὴν δημοκρατίαν, καὶ τὴν «ἄκραν Ἀριστερὰν» ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν καὶ τὴν μαοϊκὴν Κίναν. Ἄν ὅμως ἀναλογιστῆ κανεὶς τὰς κοινωνικο-οἰκονομικὰς καὶ πολιτισμικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὴν Δύσιν ἀπὸ τὴ δεκ. τοῦ 1960, ἀντιλαμβάνεται ὅτι, ἐπιστημονικῶς, ἤδη ἀπὸ τότες αἱ ταμπέλες «Δεξιὰ-Ἀριστερὰ» ἦσαν ἤδη πρὸ πολλοῦ πεπερασμένα, καὶ ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶχε περάσει εἰς φάσιν καθαρῶς μαζικοδημοκρατικὴν με οὐδεμίαν σχέσιν με τὸν ἀρχικὸν συντηρητισμὸν καὶ φιλελευθερισμὸν ὡς κοινωνικά γεγονότα ἢ φαινόμενα. Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι συνεχίζουν νὰ κάνουν πολεμικὴν με ταμπέλες καὶ τσιτάτα εἶναι παντελῶς φυσιολογικόν, καὶ μάλιστα δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἦσαν τὰ πράγματα ἀλλιῶς. Ἡ ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ παντελῶς διαφορετικὰ ἐννοιολογικὰ ἐργαλεῖα καὶ γενικὴν παιδείαν, διάθεσιν κ.λπ. σχετικῶς με τοὺς διαφόρους ιδεολόγους καὶ προπαγανδιστάς, ἢ ἀπλῶς βλάκας, τῶν πανεπιστημίων, πολιτικῶν κομμάτων, Μ.Μ.Ε., κ.ο.κ.. Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ τὸν Δ.Π.Π. τουλάχιστον δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν «φιλελεύθερα παγκόσμια τᾶξιν», παρὰ μία μαζικοδημοκρατικὴ (παγκοσμιοποιητικὴ) πλανητικὴ «τᾶξις» ἢ κατάστασις στὴν ὁποία αἱ Η.Π.Α. ἔχουν γενικῶς, ἄν καὶ

ὄχι καθολικῶς, τὰ πρωτεῖα, ὄντας περιοριζόμενα ἀπὸ τὴν (περιφερειακὴν) ἰσχὺν ἄλλων Δυνάμεων, ἤτοι ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε συσχετισμὸν τῶν Δυνάμεων (ἰσορροπίαν τῆς ἰσχύος), μετὰ μίας περιστασιακῆς καὶ ἐπιλεκτικῆς λειτουργίας διεθνῶν «κανόνων καὶ νόμων» (τὰ παραδείγματα ἀντιφατικῶν τοποθετήσεων ἀπὸ οἰαδήποτε Δύναμιν ἐνεργώντας ὑπὲρ τῶν (ἀντιληπτῶν) συμφερόντων τῆς εἶναι πάρα πολλὰ ἵνα ἀναφερθοῦν, ἐν τούτοις, θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφερθοῦμεν ἐπὶ τροχάδην εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν Η.Π.Α. διὰ αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», τὴν Σαουδικὴν Ἀραβίαν, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸ Ἰράν, ἢ, τὴν ἀνοχὴν ἢ ἀκόμα καὶ ἐνθάρρυνσιν τοῦ οὐκρανικοῦ, πολωνέζικου, γεωργιανοῦ,... ἔθνικισμοῦ καὶ τῶν ἔθνικισμῶν τῶν Βαλκανίων ὅταν ἡ Ρωσσία εἶναι ὁ κύριος στόχος, παρ' ὅλην τὴν «τοῦ ἐνὸς κόσμου, παγκοσμιοποιητικῆς» ἰδεολογίας τοῦ «ἀντι-(ἀκροδεξιῶ- )ἔθνικισμοῦ»). Ἐπίσης, δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμεν ἐδῶ διὰ τὴν σχεδὸν γελοίαν χρῆσιν ὄρων σήμερις καὶ τῶν τελευταίων δεκαετιῶν ὅπως «φιλελευθέρου» καὶ «(νεο)συντηρητικοῦ» εἰς τὰς Η.Π.Α.. Ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριάν, ἢ πιθανὴν βιολογικοποίησιν ἀντὶ διὰ τὴν συνεχιζομένη συντηρημένη οἰκονομικοποίησιν τοῦ πολιτικοῦ, εἰς συνθήκας ἀξανομένης παγκοσμίας ἀνομίας ἔθνικῶς καὶ διεθνῶς, ἐνῶ ἡ ἀναπτυσσομένη ἐπίδρασις τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» καὶ τοῦ «δικαιώματος εἰς τὴν κατανάλωσιν» τοῦ οἰκονομισμοῦ συγκρούονται ὅλο καὶ περισσότερο μὲ συγκεκριμένα ἔθνη, ἔθνοτικά καὶ ἄλλα συμφέροντα ταυτότητος, ἐν ᾧ μίας πιθανῆς παγκοσμίας σχετικῆς σπάνης ἀγαθῶν, σχετικῶς ζημιωμένου περιβάλλοντος καὶ ἀνεξελέγκτου μαζικῆς μεταναστεύσεως, προμηνύει ὄχι μόνον τὴν πιθανὴν «τριτοκοσμικοποίησιν» τῶν ἴσαμε σήμερον κοινωνιῶν τοῦ «Πρώτου (ἀνεπτυγμένου) Κόσμου», ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος τῆς (δυτικῆς) μαζικῆς δημοκρατίας ὡς κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ.

\*<sup>4</sup> Πολὺν ἐνδιαφέρον ἔχει τὸ πὼς στὴ Δύσιν ἢ «ἰσλαμοφιλία» ἢ ἔστω ἰσλαμο-ἀνεκτικότης ἐγίνε ἐπισήμως κυβερνώσα θέσιν καὶ βάσει ἀντισοβιετικῶν, ἀντιρωσικῶν καὶ ἄλλων γεωπολιτικῶν σκοπιμοτήτων, ἀσχέτως ἀποτελεσματικότητος. Τὸ θέμα αὐτό, ἐν τούτοις, βρίσκεται πέραν αὐτοῦ τοῦ πονήματος.

\*<sup>5</sup> Ἄν ἐν κόμμα «κρύβη τὰς πραγματικὰς του ὄντως ἀκροδεξιᾶς θέσεις», καὶ αὐτὸ «φαίνεται», τὸ πολὺ εἶναι ἐν δυνάμει «ἀκροδεξιό», καὶ ὄντως ἀκροδεξιό, ὅταν ἐκδηλώσῃ ῥητῶς μετὰ ἀνακοινώσεων ἢ πράξεων καὶ δράσεων τὴν «πραγματικὴν» τοῦ ταυτότηταν. Τὸ ἴδιο, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, προφανῶς ἰσχύει εἰς τὰς ἄλλας πλευρὰς καὶ θέσεις ἐντὸς τοῦ πολιτικοῦ φάσματος.

\*<sup>6</sup> Ὅπως θὰ ἀνεμένατο, ὑπάρχουν πολλαὶ παραλλαγὰι θεμελιωδῶν ἰδεολογικῶν τοποθετήσεων εἰς ἕκαστον εὐρύτερον πολιτικὸν χῶρον, π.χ. ὁ Herman Hoppe πρεσβεύει θέσεις ἐμπευσμένας καὶ ἀπὸ τοὺς von Mises καὶ M. Rothbard ὑπὲρ «ἐλευθέρου ἐμπορίου» καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων, ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, κ.τ.λ., μὴ ἀγνοώντας ἐν τούτοις τὴν «ἀνάγκην» συνόρων καὶ αὐστηρῶς ἐλεγχόμενης μεταναστεύσεως, ἔθνικῶν κρατῶν, τοῦ «φυσιολογικοῦ» (κατὰ πολὺ ἢ τουλάχιστον ἐν μέρει) ἀντιπολυπολιτισμικοῦ διαχωρισμοῦ φυλῶν ἢ καὶ ἔθνῶν, τῶν παραδοσιακῶν ρόλων τῶν φύλων, τῆς ἀνισότητος ἀνάμεσα εἰς ἀνθρώπους, τῆς οἰκογενείας καὶ κοινότητος ἐναντι τοῦ παρεμβατικοῦ κοινωνικοῦ κράτους, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καὶ ὄχι τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητος», τῆς ἀποτελεσματικότερας ἀστυνομεύσεως ἐγκληματιῶν καὶ παραβατῶν, ἐνὸς σχετικῶς λίαν περιορισμένου

ιμπεριαλισμοῦ τῶν Η.Π.Α. κ.ο.κ., προωθώντας τὰ δικά του ἰδεολογικά ὄνειρα, ἅτινα ὄχι μόνον ἐν μέρει τουλάχιστον διαφέρουν οὐσιαστικῶς ἀπ’ αὐτὰ ἄλλων συγχρόνων «(ἄκρο)Δεξιῶν», ἀλλὰ ἤδη ἔχουν ἐν πολλοῖς ὑπονομευθεῖ ὡς πραγματοποιήσιμα ἀπὸ τὴν ἰδίαν δημογραφικὴν καὶ πολιτισμικὴν-πολιτικὴν πραγματικότηταν (Hans Hoppe: Libertarianism, The Alt-Right And AntiFa—A Libertarian Strategy For Social Change, VDare, October 20, 2017, 10:38 pm, <http://www.vdare.com/articles/hans-hoppe-libertarianism-the-alt-right-and-antifa-a-libertarian-strategy-for-social-change>). Μία ἄλλη «(ἄκρο)δεξιά» προσέγγισης, ἄνευ φυλετικοκεντρισμοῦ, εἶναι ὁ «μονοπολιτισμὸς» (ἢ ἡ «πολιτισμικότης») τοῦ John K. Press, λόγου χάριν (βλ. <http://www.culturism.us/>, καί, <https://alternativeright.blog/2017/10/31/a-quick-guide-to-the-quick-guide-to-culturist-policy/>).

\*<sup>7</sup> Ἀκόμα κι ἕνας γενικῶς διορατικώτατος ἀναλυτὴς, ὁ Γεώργιος Στυλιανὸς Πρεβελάκης (Georges Prénélaakis, Καθηγητὴς Γεωπολιτικῆς εἰς τὴν Σορβόννην (Παρίσιους Ι)), ἀνιψιὸς τοῦ Συγγραφέως, ὅστις κατέχει πλήρως τὰς μεγάλας ροὰς τῆς παγκοσμίας ἱστορίας, μπερδεύει τὴν «ἄκροδεξιάν» μὲ τὸν ἀπλὸν εὐρωσκεπτικισμὸν ἢ τὴν ἀπόλυτον ἀπόρριψιν τῆς Ε.Ε. (βλ. π.χ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ, «Εὐρωπαϊκαὶ μεταρρυθμιστικαὶ παλινδρομήσεις», *Καθημερινή*, ΠΟΛΙΤΙΚΗ 21:28, 1-10-2017, <http://www.kathimerini.gr/928826/opinion/epikairothta/politikh/eyrwpaiikes-metarry8mistikes-palindromhseis>).

\*<sup>8</sup> Ἐδῶ χρησιμοποιεῖται ὁ χαρακτηρισμὸς «Λοβοτομή» ὡς ἕνας μὴ ἐπιστημονικὸς ὄρος δηλώνοντας χιούμορ. Σημειωτέον, ἐπιπροσθέτως, ὅτι ἡ οὐτοπικὴ σκέψις χαρακτηρίζει ὅλα τὰ κυρίαρχα ἰδεολογικά-πολιτικά ρεύματα σήμερον. Ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς πλήρως προχωρημένης παγκοσμιοποιημένης, οἰκουμενιστικῆς, πολυπολιτισμικῆς, πολυφυλετικῆς καὶ ἄκρως ἐκτεχνικευμένης «φιλελευθέρως δημοκρατίας» (καὶ «φιλελευθέρως παγκοσμίας τάξεως» τῶν ἀτομικῶν, δὴ «ἀνθρωπίνων», δικαιωμάτων τῶν (σχετικῶς) ἀνοιχτῶν συνόρων), ἥτις κατακεραυνώνει τὸν «λαϊκισμὸν», τὸν «ἐθνικισμὸν», καὶ πᾶσαν «μισαλλοδοξίαν», δηλαδὴ ἀπαρνεῖται τὴν ἱστορικῶς ὄντως ὑφισταμένην συλλογικὴν πλευρὰν τῆς ἀναπτύξεως (φυλετικῶν, ἐθνοτικῶν, ἐθνικῶν, θρησκευτικῶν,...) πολιτισμικῶν συλλογικῶν καί, ἐντὸς αὐτῶν, ἀτομικῶν ταυτοτήτων, ὡς τὴν ἄλλην ὄψιν τοῦ ἰδίου νομίσματος, ἥτοι, τὴν κομμουνιστικὴν ἀταξικὴν παγκοσμίαν κοινωνίαν – πάντα ἄνευ συνόρων – τῆς πληθώρας ἀγαθῶν δι’ ὅλους καὶ ἐξαλείψεως πάσης ἀδικίας, καταπιέσεως, νόσου καὶ μαλακίας,... μέχρις τὴν ἐπιστροφὴν εἰς λευκὰ φυλετικοκεντρικὰ κράτη «ύψηλης ἢ ὑψηλοτέρας» ἐμπιστοσύνης καὶ «ὀργανικῆς» ἐξελίξεως ἄνευ πολιτικῶς καὶ πολιτισμικῶς βαρυνούσης παρουσίας τοῦ ἑτέρου Ἄλλου. Ὅλα τὰ τοιαῦτα οὐτοπικὰ σχέδια, ὅλαι αὐτὰ αἰ φαντασιώσεις, ὄχι μόνον θὰ μείνουν (σχεδὸν σίγουρα) πάντα ἀπραγματοποιήται, ἀλλὰ ἂν συγκρουστοῦν εἰς μέτωπο δημογραφικῶς, οἰκολογικῶς καὶ πολιτισμικῶς-πολιτικῶς δυσμενές, θὰ συνδράμουν εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ, ὅ,τι ἐκάστη Οὐτοπία θὰ ἔβλεπε εἰς ἐφιάλτας ὡς Δυστοπίαν... [Πιθανὸ «σενάριο τῆς καλυτέρας περιπτώσεως» διὰ τὸν 21<sup>ο</sup> αἰ. εἰς πλανητικὸν ἐπίπεδο σκιαγραφεῖται ἢ ὑπονοεῖται π.χ. εἰς τό: Lind Michael, “Blocpolitik”, June 18, 2017, *The National Interest*, July-August 2017, <http://nationalinterest.org/feature/blocpolitik-21208?page=show>, καὶ εἰς τὸ συναφές μ’ αὐτὸ ἄρθρο: Lieven Anatol, “Don't Fear the New Nationalism”, June 25, 2017, *The National Interest*, July-August 2017, <http://nationalinterest.org/feature/dont-fear-the-new-nationalism-21307?page=show>. Παρόμοια θέματα καλύπτονται εἰς τό: Ἡφαιστος Παναγιώτης, *Κοσμοθεωρία τῶν Ἐθνῶν. Συγκρότησις καὶ συγκράτησις τῶν κρατῶν, τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου*, Ἐκδ. Ποιότητα, Ἀθήναι, 2009. Ἡ πιθανότης πολέμου μεταξὺ

μεγάλων Δυνάμεων εις τὸν 21<sup>ον</sup> αἰῶνα πραγματοποιεῖται ἀρτίως δεξιотεχνικῶς εις τό: Mearsheimer John J., “Can China Rise Peacefully?”, *The National Interest*, October 25, 2014 (Editor’s Note: The following is the new concluding chapter of Dr. John J. Mearsheimer’s book *The Tragedy of the Great Power Politics*. A new, updated edition was released on April 7 and is available via Amazon.), <http://nationalinterest.org/commentary/can-china-rise-peacefully-10204?page=show>. Ὁ Paul Kennedy φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἀπαισιόδοξος, καὶ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τὴν συνολικὴν θέσιν τοῦ (Χαλκο)Κονδύλου, ἀπὸ τὸν M. Lind· π.χ. ὁ Kennedy ἀναφέρεται εἰς τὴν 1) «φθορὰν» τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Στρατοῦ ἐν γένει· 2) τὴν «δημοσιονομικὴν ἀμνησίαν» (μακρο-ἱστορικῶς τὰ δημοσιονομικὰ ἐλλείματα ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος καὶ ἔτος δεικνύουν μέλλον ζοφερόν...)· καὶ 3) τὴν κατάστασιν τοῦ παγκοσμίου περιβάλλοντος ὡς τὴν μακροπροθέσμως μεγαλύτεραν ἐπὶ μέρους ἀπειλὴν εἰς τὸν Κόσμον (συμφωνώντας μετὰ τὸν Ὀμπάμα), ὅστις ἔχει τέσσαρας μεγάλας Δυνάμεις (Η.Π.Α., Κίνα, Ρωσσία, Ἰνδία) καὶ (ἀναδυομένας) σημαίνουσας Δυνάμεις ὅπως τὸ Ἰράν καὶ τὴν Ἰνδονησίαν, αἵτινες δὲν θὰ βούλονται νὰ τραμπουκίζονται, ὀδηγώντας εἰς «ἐν ὄχι λίαν εὐτυχὲς» μέλλον (“U.S. Foreign Policy in the Trump Era”, Watch our conference in Washington, DC. By TAC STAFF, *The American Conservative*, November 3, 2017 <http://www.theamericanconservative.com/articles/live-u-s-foreign-policy-in-the-trump-era/>). Ὁ ἴδιος ὁ (Χαλκο)Κονδύλης ὑπαινίχθη ὅτι τὰ σημαίνοντα γεωπολιτικὰ συμβάντα καὶ αἱ σημαίνουσαι γεωπολιτικαὶ ἐξελίξεις τοῦ 21<sup>ου</sup> αἰ., μεταξύ ἄλλων, κατὰ πολὺ θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἂν ἡ Κίνα θὰ παραμείνῃ ἐν συγκεντρωτικῷ ἐνωμένῳ κράτει, καὶ ἂν ἡ Ρωσσία σπρωχθῇ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Κίνας ἀπὸ τὴν στᾶσιν πρωτίστως τῶν Η.Π.Α., ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης [τῆς Ε.Ε.] (ἂν παραμείνῃ λειτουργικῶς καὶ οὐσιαστικῶς ἐνωμένη· εἰδάλλως, ἡ Εὐρώπη θὰ γίνῃ εἰς μέγαν βαθμὸν γεωπολιτικῶς συγκριτικῶς ἄσχετος). Σὺν τοῖς ἄλλοις, παρόλο ποὺ ἔθνη δύνανται νὰ ἐπιβιώσουν καὶ νὰ ἀβγατίσουν ἄνευ κράτους ἢ/καὶ ἐντὸς μίας Αὐτοκρατορίας, ὅπως ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει καὶ ὅπως τόνισε ὁ (Χαλκο)Κονδύλης ὁ ἴδιος οὐχ ἅπαξ, δὲν εἶναι, ἐν τούτοις, ἀπολύτως βέβαιον, μῆτε ἀποκλείεται ἀπολύτως, ὅτι ἐν ἔθνος ἢ μία ἐθνότης δύναται νὰ ἐπιβίωσῃ ἱστορικῶς μακροπροθέσμως ἄνευ μίας σχετικῆς ὁμογενοῦς φυλετικῆς(-ἐθνολογικῆς) ἢ/καὶ θρησκευτικῆς βάσεως, βάσει τοῦ π.χ. «ψωνίζω, ἄρα ὑπάρχω», «Εἴμεθα ὅλοι τὸ ἴδιο», «Ὅλοι πρέπει νὰ ἀγαπώμεθα», κ.τ.λ.. Οὕτως ἢ ἄλλως, ὁ (Χαλκο)Κονδύλης πίστευε ὅτι τὰ συμβάντα τοῦ 21<sup>ου</sup> αἰ. θὰ ἦσαν ὄχι μόνον τὰ τραγικώτερα τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ μοιραῖα διὰ τὴν ἰδεολογίαν τοῦ «φιλελευθερισμοῦ» ὡς (διεθνιστικῆς) Οὐτοπίας (καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν δυτικὴν μαζικὴν δημοκρατίαν (:)), ὅπως ὁ 20<sup>ος</sup> αἰ. ἀποτελείωσε τὸν (σοβιετικὸν) (διεθνιστικὸν) κομμουνισμόν.]

Ὁ Χ.Φ. βρέθηκε καὶ ζεῖ δυστυχῶς καὶ λίαν τραγικῶς ἐν τῷ Σκότει εἰς τὰ Καγκουρὸ μίας Ποινικῆς Αποικίας τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας (ἐκτὸς ἀπὸ μίαν δίχρονην νεανικὴν ἀνώριμον περιπέτειαν εἰς τὴν νοτιὰν Ἄπω Ἀνατολήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέκυψε εἰς Διγενῆς Ἀντιποδίτης) ἐπειδὴ οἱ, κατὰ τὰ ἄλλα, καλοὶ γονεῖς του, δὲν ἐμερίμνησαν, ὡς εἴθισται, διὰ τὰς μεσομακροχρονίους ἐπιπτώσεις τῶν

πράξεών των (= δὲν ἐφρόντισαν καὶ δὲν ἤξευρον νὰ τιμήσουν τοὺς προγόνους τοὺς ἐπαρκῶς) καὶ πρωτίστως καὶ κυρίως ἐπειδὴς ἀπεδείχθη ὁ ἴδιος ἀνίκανος νὰ ἀνατρέψη τὴν ἀποτρόπαια, ἀηδιστική, παντελῶς ἀποκρουστικὴν καὶ σιχαμερὴν καταδίκην του ὡς Ξένου ἐν τοῖς Ξένοις. Χρωστᾷ τὴν ζωὴν του, μεταξὺ πάρα πολλῶν ἄλλων, στὸν Ὅμηρον, στοὺς Τέσσαρας Γίγαντας τοῦ Θεάτρου, εἰς τὴν Ῥωμηοσύνην (ὡς ἐξελληνισμένην Χριστιανοσύνην), στὸν Διγενὴν Ἀκρίτην καὶ τὰ Δημοτικὰ Τραγούδια, στὴν Ἄννα Κομνηνῆ, στὸν Σολωμό, στὸν Κάλβο, στὸν Παπαδιαμάντη, στὸν Βασίλη Λογοθετίδη καὶ στὸν Στέλιο Καζαντζίδη, στὴν Βίκυ καὶ στὴν Ἀλίκη,... εἰς τοὺς: Βέμπο, Γούναρη, Τεμπέλη, Μάρκο, Τσιτσάνη, Μακρῆ, Σακελλάριο καὶ Τζαβέλλα,... στὸν ca sī Duy Khánh, στὴν Λευκάδα, εἰς ὄλους τοὺς πολεμιστὰς καὶ ἥρωας τοῦ ἔλλητισμοῦ, ἀπὸ τὸν Μιλτιάδη, τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ ὡς τὸν Ἡράκλειον, Παλαιολόγον ΙΑ΄ καὶ τὸν Γέρον, κοντολογίς, εἰς τὴν Μεγάλην Ἱερὰν Ἡμῶν Διαχρονικὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς μίαν καὶ μοναδικὴν κυρ' Ἀγγέλω. Ατενίζει μὲ Τρόμον καὶ Φρίκην (ὡς Χ.Φ., καὶ ὄχι ὡς ἐπιστήμων, δὴ παρατηρητὴς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων) τὰς τεραστίαις ἀλλαγὰς καὶ ἀλλοιώσεις (πολιτισμικὰς καὶ δημογραφικὰς) εἰς τὴν πατρίδα τῶν λατρεμένων Προγόνων του,... (τοὺς Φραγκεύοντας καὶ Τουρκεύοντας, τοὺς Μηδίζοντας καὶ μὴ Ἑλληνίζοντας ἈμερικανοΤευτονοΕὐρωΠιθηκίζοντας, οὔτε καν ἐλαχίστως ἙλληνοΣυνθέτοντας ἘθνοΜηδενιστὰς Ἀλλαξοπιστούντας τῆς Λοβοτομῆς καὶ ΑὐτοΓενοκτονίας, τῆς Τετάρτης (= ἀκροτελευτίας (:)) «μεγάλης» ἱστορικῆς (μετανεωτερικῆς) Φάσεως ἢ Περιόδου τοῦ (θανόντος (:)) ἔλλητισμοῦ... [σημειωτέον ὅτι ὁ (Χαλκο)Κονδύλης ἔλεγε ὅτι ὁ πτωχοδρομικὸς ἔλληνοκεντρισμὸς εἶναι ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ κοσμοπολίτικου πιθηκισμοῦ,... καὶ ὅτι ἂν καταφέρῃ νὰ κἀν τὰ βασικὰ ἢ χῶρα (τὸ κράτος) Ἑλλάς ἵνα ἐπιβιώσῃ ὁ ἔλλητισμὸς, δηλ. νὰ παύσῃ τὸν παρασιτικὸν καταναλωτισμὸν, καὶ νὰ παράγῃ καὶ νὰ ἐξάγῃ ὅσα εἰσάγῃ καὶ τρώῃ, νὰ ἔχῃ Παιδείαν καὶ ὄχι Παπαγαλίαν, νὰ κάμῃ ἀποτελεσματικὸν (τεχνολογικο)παραγωγικὸν καὶ διοικητικὸν ἐκσυγχρονισμὸν δι' ἐπιτυχὴν ἀνταγωνισμὸν μ' ἄλλα ἔθνη καὶ κράτη, νὰ χαράσῃ καὶ νὰ ὑλοποιῇ σοβαρὰ Στρατηγικὴ, ἔχοντας ἀποτελεσματικὰς γεωπολιτικὰς συμμαχίας, μὲ ἠλεγμένα Σύνορα, τότες τὰ (ἔλληνο)πολιτισμικὰ θέματα θὰ ἠῦρισκον τὸν δρόμον τοὺς οὕτως ἢ ἄλλως])... καί... ἀναμένει τὸ Πέρασμά του εἰς τὸν Κάτω Κόσμον,... ἵνα ἀνταμώσῃ τὴν ἀδερφοῦλα του Εὐσταθία τὴν ἀγίαν (Παρθέναν), τὸν πεσόντα στὸν Π.Π.Π. μητρικὸν προπάππον του (Μπαζέλη, Εὐστάθιον), τοὺς δύο του πεσόντας λόγῳ τοῦ Δ.Π.Π. παπποῦδες (Σπυρίδωνα καὶ Βασίλειον, ὁ μὲν στημένος καὶ ρουφιανεμένος ἀπ' Εὐγρηιώτη καὶ ἐκτελεσμένος ἀπὸ Γερμανούς, ὁ δε τυφοπεπληγμένος ἐν στολῇ (ἀδιευκρίνιστο εἰς ποῖα Μέτωπα πολέμησε)), τὸν καταφοροῦντα πρόππαπον Βασίλειον Τζαμαρούλην,... τὸν ὑπέρητην-δοῦλον καὶ ἀπαγωγέα προπάππον τὸν Γιάννη τὸν Κουτσοθωμᾶ, ὅστις ἐκλεψε τὴν Αἰκατερίνην τὴν ἀρχοντοπούλα, τὸν ἄλλον πρόππαπον τὸν Πέτρον τὸν Τζαβᾶρα τὸν δολοφόνον καὶ βαρυποινίτην τῶν εἴκοσι ἐτῶν καθεῖρξεως, τοὺς θεῖους Φίσσα (Φατουρέλλο Κατσαρέλλη Γεώργιον τὸν χαρτοπαίκτην καὶ κομπινადόρον καὶ commercial traveller) καὶ Δημήτριον Τζαβᾶραν (Δικηγόρον), τὴν προβαβὰ Μαριῶ τὴν ἐγκαταλελειμμένην ποὺ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της στὸν τοῖχον, τὴν βαβὰ Εὐσταθία τὴν ἄρρωστην, τὴν Γεωργοῦλα, ἣτις οὐρεῖ ὅπου θέλῃ, τὰ ἀδέρφια τοῦ πατέρα του: τὸν Μῆτσον τὸν χαμάλην γιαπιτζῆ καὶ Gastarbeiter μὲ τὴν Ἀγγέλω τὴν Μαραντοχωρίτισσα τοῦ Κατσαρέλη, τὴν μεγαλυτέραν εἰς ἡλικίαν, ἣτις τοῦ Ζαμπελίου ἦτο πρόην γυνή, πανέξυπνη

καὶ σκληρή, τὸν Πέτρον τὸν γεωργὸν – ἀπολιτικὸς σὰν τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ἔτη τέτταρα ἐν ἐξορίᾳ λίθους σπάσαι, τὸν Σωτήρη τὸν βοσκό, μὲ τὴν κατσίκα του τὴν θειά Βγένω πού ἔφυγε 15 ἐτῶν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ δὲν ξανὰ ἐπέστρεψε, ἀφοῦ Κόλλησε στὸ Sam's MilkBar καὶ στὰ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια, καὶ ὁ Σῶτος, βρὲ Σῶτο! νὰ παραπονιέται, τί μὲ φέρατε ΕΔΩ, καλύτερα ΔΕΝ ἦμουν στὸ χωριό, στὴ Φῶσιν μὲ τὰ προβατὰ μου, τὰ ΖΑ μου, τὴν ἐλευθερία ΜΟΥ;!!!... τὸν Βασίλειον – νευρόσπασμα – τὸ bloody thing!, τὸν Γεράσιμον τὸν πρωτότοκον, ὅστις δὲν ἐπῆγε εἰς τὸ Μέτωπο,... τὴν Σταμαῖταν πού δὲν πρόλαβε νὰ ζήσει, τὰς ἄλλας θείας του: τὴν Μαριέτταν τὴν μαυροφοροῦσαν χήραν λόγῳ ναυαγίου στὸ ὁποῖο ἐχάθη ὁ Νικηφόρος Δελλαπόρτας κι ἄλλος συγγενής, μὲ γιὸ τὸν Μανιάκη (Μανίκα) καὶ γαμπρὸ τὸν Στέλιο τὸν Ναξιώτη, πού ἀκόμα θυμᾶται πρὶν πάνω ἀπὸ 60 χρόνια ὁ Φατοῦρος ὁ προκομμένος πατήρ ἐμοῦ τὴν εἶχε κλείσει σὲ ντουλάπα γιὰ μίαν ὀλάκερη μέρα ἀφοῦ πρῶτα τὴν ξυλοφόρτωσε ἀλύπητα καὶ βάνουσα,... τὴν Ἑλένην πού πῆρε τὸν Ἀποστόλη ἀπ' τὸ Αἴγιο τὸν βάρβαρον ὄλο καλαμποῦρι, τὴν Θεοδῶραν τὴ χοντρέλλο πού πῆρε τὸν Γιάννη ἀπ' τὸ Δράγανο, τοὺς καλοὺς κουμπάρους Χορταίους ἀπὸ τὰ Χορτάτα, τοὺς συμπαροίκους ἀμέτρητους πού μέσ' στὶς λάσπες καὶ τὴ βρῶμα, τὶς σκόνες, τὶς φάμπρικες καὶ νταλίκες ἐχάθησαν καὶ δὲν εἶδαν πατρίδα ξανὰ ποτέ, τὴν γεροντοκόρη Αἰκατερίνην τὴν Κνίτισσα καὶ ἔπειτα Πασοκοτρελλοουλουῦ, τὸ θεῖο Στάθη τὸν λεβέντη τὸν ἄτυχον θερισθέντα ἀπ' ἐπιληψίαν, καὶ τὸν Θεοδωρὴν τὸν καλὸ φίλο καὶ συγγενή, τὸν πρῶτον ἐξάδελφον τοῦ πατρός του, τὸν νονὸ τοῦ Στάθη, Θρασύβουλον, ὅστις παρ' ὀλίγο νὰ περάσῃ εἰς ἀπόσπασμα μετὰ ἀπὸ μιὰ νύχτα σὲ κοτέτσι,...

τὸν «ἐλαφρὰ(ν!) κομμουνιστὴν» πατέρα του Ἀριστὴ (μὲ τὴ γίδα σου)! Ἀρίστω! Χάρη! (Ἀριστείδην)...

πού τὰ κατάφερες – ξυπόλυτος,... Ἄλλος γιὰ μανέστρα! Τὸ ξῦλο, οἱ καρπαζιές, οἱ κρεμασμένοι, τὰ κομμένα κεφάλια,... οἱ γᾶμοι τριῶν ἡμερῶν, τὰ πανηγύρια, αἱ ἐορταί,... Ἄλλος γιὰ μανέστρα!!!... ἡ θητεία (ἀνθυπολοχαγὸς ἀφοῦ τελείωσες στὴ Λευκάδα γυμνάσιο) σχεδὸν τριῶν ἐτῶν, καὶ στὴν Τουρκία μὲ τὸ Ν.Α.Τ.Ο., καὶ μὲ τὸν Κρητικὸ τὸν «Καραβανὰ» πού δὲν ἄντεγες, πού σοῦ 'πε νὰ πᾶς Κορέα, καὶ τοῦ ἀρνήθηκες,... καμμία προκοπή, εἰσπράκτωρ στὰ λεωφορεῖα χωρὶς μονιμότητα,... ὁ δικηγόρος Παπαδόπουλος πού σὲ «βοήθησε» νὰ φύγῃς (μῆπως παράτησες καμμίαν ἐκεῖ στὰς Ἀθήνας καὶ δὲν μᾶς τὸ 'πες ποτέ;) – καὶ δούλεψες, μόχθησες, υπέφερες, βασανίστηκες (μάζεψε φροῦτα, ἐργοστάσιο Holden, ἡ πόρτα τοῦ καφέ «Ρίγγος» σπάσε πλάτη πρωτὶ βράδῳ, εικοσάωρα κάθε μέρα, ἑπτὰ μέρες τὴν ἐβδομάδα, τὰ πρῶτα χρόνια... ὄνειρο ἢ ἐπιστροφή στὴν Πατρίδα! – φώναζες καὶ ἔδερνες, λύνοντας τὴ ζώνη – ἔπεφτε καὶ πολὺ βέργα, ἑλληνικὸ σχολεῖο, ἦθη καὶ ἔθιμα!!!... τὸ ψέμμα ὅτι μπῆκες στὸ πανεπιστήμιο γιὰ νὰ γίνῃς μηχανολόγος... – καὶ ἀπέκτησες καὶ τὸ μαγαζὶ τοῦ ὁμογενοῦς Ὁμογενῆ «Peter Collins of 52A Collins St., Melbourne» μὲ τὴν βιτρίνα μὲ τὶς πᾶστες καὶ τὰ γλυκά, τὸ ἐλεύθερο νὰ τὰ γλαπακιάζῃς ἕνα ἕνα σὲ καθημερινὴ βάση ὥσπου σοῦ πείραξαν τὴν ὑγείαν, ἐνῶ νέος στεκόσουν ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεῖα στὴν Πόλη τῆς πατρίδος μας, στὴν λατρεμένην Ἁγίαν Μαῦραν, χωρὶς χαρτζιλίκι στὴ τσέπη καὶ τρόπο νὰ φᾶς καὶ σὺ σὰν τὸν πρωτοξάδερφο τὸν Βούλη τὸν μονάκριβο υἱὸ τοῦ θεοῦ Τζαβάρα



Μήτσου, δικηγόρου,... Π'ρὸν Μαρκέττα... (καὶ καθὼς γραμματεὺς ἢ ἀπλῶς μέλος στὴ Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Λευκαδίτικης Ἀδελφότητος καὶ συμμετέχων μὲ τὴ φαμίλιάν σου σὲ ὅλα τὰ τακτὰ πανηγύρια, γλέντια, εἰς ὄλους τοὺς παροικιακοὺς γάμους, χορούς...

(Σκαλί, καλέ μου σκαλί, σκαλί θὰ κατεβῶ (2x)... ὠρέ τ' ἀμπέλι νὰ ποτίσω (2x)... καὶ μὲς στὰ κληματόφυλλα νὰ σὰ κορφολογήσω (δίς)... (ὄλοι μαζί χτυπώντας τὰ ποτήρια μας στὰ τραπέζια μὲ μαχαροπίρουνα, καὶ μὲ τὰ πόδια τὸ πάτωμα, τραγουδώντας ἐξάλλως ἀπὸ Χαρά!!!)... **Παλαμάκια νὰ χτυπάτε κι ὄλοι σᾶς νὰ τραγουδάτε, κι ὄλοι σας νὰ τραγουδάτε, παλαμάκια νὰ χτυπάτε** [μετὰ ἀπὸ δεκαετίες κατάλαβα ὅτι ἦταν τραγοῦδι τοῦ *τόσο λατρεμένου* Νίκου Γούναρη... Θεέ μου!...)]...

κηδεῖες καὶ βαπτίσινα, διαβάζοντας πάντα τὸν «Νέον Κόσμον» δυάκις ἐβδομαδαίως· Σάββατο πρωὶ στὸν Βλάσση γιὰ παξιμάδια!... ἀπέκτησες σπίτι δικό σου καὶ ἄλλα μαγαζιά, καὶ ἐργοστάσιο, νὰ νοικιάζης, κάνοντας ἀγοροπωλησίες,... Κυρὰ Κοντύλω!!!... καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα τὴν σωφέραρες τὴν κουρσᾶρα τὴ δική σου καινούργια τετράκις· Βάλιαντ τρίς, Μερτσεντὲς ἄπαξ (κι ἄς ἔχασες κάποια δόντια, ἄνευ ἀνάγκης ἐν τούτοις πιστοποιητικοῦ κοινωνικῶν φρονημάτων!),... «Γραβά(ν)τα», «ἡ Κυρία Μίγγος», ὁ Μπιλλ ὁ Ντέλας (Δελαπόρτας, συγχωριανός, πὸν πῆρε Αὐστραλέζα, τῆς δεκαεστίας τοῦ 1930 μετανάστης), ὁ Πῆτερ Φατοῦρος (υἱὸς συγχωριανῶν μεταναστῶν τῆς δεκαετίας τοῦ 1920), πὸν βρῆκε κορόϊδο ΓερμανοἈγγλίδα νὰ τὸν ταΐζει καὶ νὰ ταξιδεύει στὸ χωριὸ πολλάκις κάθε χρόνο, μετὰ ἀδελφάδων: Ῥίτα καὶ Σία (νονὰ Εὐσταθίας), ὁ Σπῦρος ὁ Πολίτης, ὁ Νίκος ὁ Χόρτης (μία ζωὴ ἐργασίας, ἔκανε περιουσία, δὲν ἀπέκτησε ποτέσ οἰκογένεια, καὶ ἀρρώστησε καὶ πέθανε κακὴν κακῶς),... ὁ Ἰων πὸν ἔχασε τὸ παιδί τοῦ στὰ ναρκωτικά κι ἄς ἦταν πλούσιος μὲ πατέρα Πρόξενο ἀπὸ τὴν καλύτερη συνοικία καὶ ἔστειλε τὸν γιό του στὸ ἀκριβότερο σχολεῖο,... οἱ Λευκαδίτες (Κουρταῖοι, Ῥομποταῖοι, Σκληραῖοι, Μελαῖδες, Σμιλαῖοι, οἱ Katos (Κατωπόδηδες),... καὶ ὁ Λελούδας... ρε Αποστόλη! Ὅχι κι ἔτσι Αποστόλ'!!!...) πὸν ἔγιναν ἄτομα ἀγνώριστοι, ἰδίως τὰ παιδιά τους, ἂν καὶ στὴν Ἑλλάδα δὲν πᾶνε πίσω... ἔγιναν, ὅμως, καὶ ἔκανες... τὰ ταξιδάκια σου στὴν παλαιὰν πατρίδαν... Τί ὥραϊα περνᾶμε στὴν Ξενιτεία!!!... πὸν ἔγινε ξένη χώρα καὶ σὺ κατήνησες citizen of the community,... Σουρωτήρι ὁ ἐγκεφαλός σου μπροστὰ στὸ Τελεβίσιον, ὦρες ὦρες κι ὦρες, ἀκόμα καὶ ἀνεκτικὸς ὡς πρὸς τὴν Πουσταναμαλιάν (καὶ κάποτε ἔλεγες συνεχῶς «οἰκογένειες μὲ τριπλ σοῦστες»... «πάντα ὑπάρχει κάποιος γιὰ κάποια, καὶ κάποια γιὰ κάποιον»!!!... καὶ νὰ μὴν σοῦ μιλάει κανεὶς, οὔτε ὁ Κανένας... Ὅχι ἐγὼ Στοῦτζ, Ὅχι ἐγὼ Μᾶγκ, Μὴ μὲ κάνεις τὰς ἐμένα,... Τσοῦκα μου, Μαααα... Τσοῦκα μου,... Νό! Νό! Νό! Νό! Νό! Νό! Νό! Νό! Νό! Κᾶνε παιδί νὰ δῆς προκοπή!

Φάκινγκ Μπλάτζας!!!...)... [Έγώ ό υιός σου πάντα θα βλέπω όμως τόν Φίσσα, τόν  
Φατουρέλλο, στό Σκυδι να βαστᾶ μαντήλι και να μᾶς αποχαιρετᾶ τὸ 1980, κι εμείς να  
φεύγουμε με τὸ καΐκι από ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑΝ ΜΑΣ, από ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ!... Τί ΕΓΚΛΗΜΑ  
πράξατε!! Τί ΥΒΡΙΣ κάνατε  
ΖΩΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!!]

και όλους τούς άλλους συγγενείς, κουμπάρους και συγχωριανούς.

Διατηρεῖ και ἐνημερώνει τὴν ιστοσελίδα: [www.panagiotiskondylis.com](http://www.panagiotiskondylis.com)

- Δεντρί μου, πράσινο δεντρί, ποῦ μένεις βράδυ να ῥθω;  
- Ἐσύ για μένα δέν πονᾶς και τί ρωτᾶς για μένα;  
- Ἀνάθεμα ποιός δέν πονᾶ και δέν ἀναστενάζει.  
Όταν με πάρει ό πόνος μου κι ή φλόγα τῆς καρδιάς μου,  
βγαίνω στίς ράχες και τηρῶ, βγαίνω και ἀγναντεύω  
και πουθενά δέ φαίνεσαι και πουθενά δέν εἶσαι.  
Πανάθεμά σε ξενιτιά και σύ και τό καλό σου.  
Βαρύτερα τά ντέρτια σου και λίγη ή προκοπή σου.

«Γειά σου, Καρακώστα!»

<https://www.youtube.com/watch?v=5Fwm4JN-ayw>